

Diàleg

AVUI+
Des del 1976

CORPORACIÓ CATALANA
DE COMUNICACIÓ S.L.

ANTONI CAMBREDÓ, president executiu
JOAN ODINA, conseller delegat
CARLES FLO, director general
BERTA CASTELLET, directora de màrqueting i subscripcions
IVAN GRAU, director financer
ORIOL GALLISSÀ, director comercial
JOAN SERRA, director de producció
PATRÍCIA TARRIDA, cap de distribució
QUICO DOMINGO, cap de sistemes

**NO TOTHOM POT OBRIR
L'AIXETA I QUE RAGI A PLER**

Agustí Colomines i
Companys

Professor d'història contemporània a
la UB. Director d'Unescocat

EN SÍNTESI

La lluita
contra la
tristesa

El somni de l'aigua

Com vostès ja deuen saber, el desembre de 1972 les Nacions Unides van instituir el 5 de juny com a Dia Mundial del Medi Ambient, amb l'objectiu de divulgar la necessitat de protegir i millorar el medi ambient entre la ciutadania. De fet, la celebració d'aquesta diada és un dels principals vehicles que la UNESCO utilitza per fomentar la sensibilització mundial sobre el medi ambient i per promoure l'aprovació de polítiques públiques en aquest sentit. L'objectiu és ben clar: trobar solucions als problemes ambientals, motivar les persones per tal que es converteixin en agents actius del desenvolupament sostenible, promoure el canvi d'actitud cap a aquestes qüestions ambientals i fomentar la cooperació. Cada any, el Dia Mundial del Medi Ambient se centra en una problemàtica concreta. Si l'any 2006 el tema era *Deserts i desertificació*, el d'enguany ha estat el desgel, amb el lema *El desgel, un tema candent? Pregunta-t'ho!*, amb la intenció d'insistir en els efectes del canvi climàtic i en allò que ja exposava l'Informe Sobre el Desenvolupament Humà 2006 del PNUD, titulat, precisament, *Més enllà de l'escassetat: poder, pobresa i la crisi global de l'aigua*.

EL DIA MUNDIAL DEL MEDI AMBIENT d'enguany, l'Ajuntament de Sant Cugat del Vallès i Unescocat van organitzar una jornada per presentar la versió catalana del documental *El somni de l'aigua*, que va ser realitzat pel Programa de les Nacions Unides d'Avaluació dels Recursos Hídrics, en col·laboració amb Expo Zaragoza 2008 i que l'any 2004 ja havia produït en castellà, francès i anglès Bausan Films, la mateixa productora responsable, juntament amb Televisió de Catalunya, de *Balseros*, aquella magnífica pel·lícula de Carles Bosch i Josep M. Domènech que va ser nominada als Oscars. La traducció al català d'aquest nou i bellíssim film sobre el valor de l'aigua és d'Unescocat, per bé que ha estat possible amb el suport econòmic de la Fundació Territori i Paisatge, i la realització tècnica dels estudis Iguaña.

L'OBERTURA DE LA JORNADA va anar a càrrec d'Eduard Pomar, tinent d'alcalde de Medi Ambient de l'Ajuntament de Sant Cugat, d'ERC, el qual, malgrat la bona feina, sembla que deixarà de ser-ho properament per allò de les matemàtiques electorals; de Jordi Sargatal, director de la Fundació Territori i Paisatge; i de mi mateix. La presentació estrictament va anar a càrrec de Carlos Fernández Jáuregui, que actualment és responsable del Programa Mundial d'Avaluació dels Recursos Hídrics de la UNESCO, Maria Pilar González Meyauí, responsable d'Informació i Comunicació de la Tribuna d'Aigua d'Expo Zaragoza 2008, i Albert Solé, director i coguionista amb David Fernández de Castro del documental. Remarco els noms tan sols tangencialment, perquè el que vull destacar és el fet que cadascuna de les institucions que donava suport a l'acte representava un àmbit de la societat (el de la gestió política, nacional i internacional, el de la responsabilitat social d'una entitat financera, en aquest cas Caixa de Catalunya, el de la societat civil vinculada a la UNESCO i el de l'empresa privada), la col·laboració entre les quals és la via ideal –a més d'imprescindible– per aconseguir de veritat un canvi de tendència en els comportaments ciutadans en relació amb l'aigua o el que sigui. Només així, amb l'aliança entre públic i privat, entre go-

FRANK JENSEN

“Només així, amb l'aliança entre públic i privat, entre governamental i no governamental, ‘segur que tombarà’, per dir-ho a la manera d'abans, la mala cultura de l'aigua”

vernamental i no governamental, *segur que tombarà*, per dir-ho a la manera d'abans, la mala cultura de l'aigua. Potser aleshores, el so líquid de l'aigua clara farà que la vida perduri, com ha de ser.

EL RELAT DEL DOCUMENTAL CONSISTEIX en un recorregut per cinc punts geogràfics concrets del món (Benín, Holanda, l'Índia, Palestina i Xile) de la mà de nenes i nenes de cada lloc, que ens expliquen en primera persona la seva relació amb l'aigua, gairebé sempre problemàtica. Al territori africà de Benín, Crepin ens explica com la contaminació del seu llac està reduint la pesca. A Holanda, en canvi, Muriel ens narra com han d'evacuar casa seva per reforçar el dic que, com passa arreu dels Països Baixos, els pro-

tegeix del mar. Nandini, per la seva part, ens relata la seva odissea diària per proveir d'aigua la seva família, que viu als ravals perifèrics de Mumbai (Bombai). A la franja de Gaza, el territori palestí més depauperat, Isam i Anath ens expliquen com el repartiment de l'aigua potable afegeix tensió a una de les zones més inestables del món. Finalment, Julio ens mostra de quina manera els xilens que viuen al desert d'Atacama han pogut combatre la sequera amb imaginació, perquè han desenvolupat el caçanúvols, que els proporciona aigua potable. Són històries de vida, al capdavall, a través de les quals podem posar en relació els espais viscuts amb l'aigua com a bé comú a preservar.

LA PRESENTACIÓ DEL DOCUMENTAL va ser alhora l'excusa per organitzar una taula rodona amb diversos experts. Hi van prendre part Sílvia Gili, del Projecte Rius; Quique Gornés, d'Enginyeria sense Fronteres; Manolis Kogevinas, del Centre de Recerca en Epidemiologia Ambiental i Institut Municipal d'Investigació Mèdica; Jordi Bellosó, especialista en Pròxim Orient; i Sònia Papell, meteoròloga de TV2-Catalunya. Cadascú va desenvolupar (o millor encara, va interpretar de nou a partir de les seves experiències) la problemàtica que planteja cada capítol del documental. Contaminació, escassetat, pobresa, malaltia, violència, malbaratament, desigualtat... En fi, *El somni de l'aigua*, o el seu contrari: que no tothom pot obrir l'aixeta perquè l'aigua ragi a pler, com passa a la majoria de cases d'aquí.

Marçal
Sintes

A l'auditori Winterthur de l'Illa de Barcelona vaig assistir la setmana passada a una de les presentacions de llibre més emotives de la meua vida, i els asseguro que, bé per raons professionals o per gust, he estat en unes quantes. La presentació va ser emotiva –com ho és el text en moltes parts– per dues raons. La primera, perquè el motor del llibre, escrit pel periodista Fidel Masreal, ha estat el cor: l'amor del Fidel per sa mare –l'amor d'un fill per sa mare, i encara més el d'una mare per son fill, és una de les forces més poderoses de la naturalesa– i la solidaritat amb els afectats. El segon motiu és que entre el públic, a part d'un grapat de polítics i periodistes, així com metges que han tingut a veure amb l'obra, hi havia un bon nombre de malalts i familiars de malalts. De quina malaltia? De la depressió –*Convivir amb la depressió*, és el títol del llibre, editat per Mina i periodísticament impecable–. La depressió, com altres malalties d'ordre mental, desafina en un món, el nostre, en què representa que tothom ha de ser jove, maco, sa i sobretot molt optimista i feliç. En aquest món nostre la depressió no queda bé, no se'n parla gaire, es porta per dins, s'amaga. Per això té tant a veure amb la soledat, el silenci, la incomprensió, l'aïllament. El que el llibre de Masreal, a qui van flanquejar Pujol, Geli i Cuní, pretén és ajudar i sobretot donar veu als malalts, a les seves històries, reflexions i sentiments. I reivindicar fermament la importància i el paper de la família, dels que són a la vora d'ell o ella, en la lluita cruel, terrible, contra la tristesa.

m.sintes@hotmail.com